

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ενας λαός, θυμνείται άμα
δείξη πώς δε φοβάται την
αλήθεια—ΥΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 21 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1910

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 380

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΜΑΣ ΔΑΝΑΛΗΣ. Τετράστιχα.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες του Γερο-
θύμου (συνέχεια).
ΛΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΛΙΑΛΙΟΥ. Γράμματα από το χωριό
μου—Le Chemineau.
ΡΗΓΑΣ ΠΑΛΑΤΗΣ. Ίσκιος.
ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ. Τὰ Σαβατόβραδα του «Νουμέ».
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ. Όραμα.
Γ. ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΣ. Πρὸς τὴν κοινωνική ἐπανά-
σταση.
«ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»—Καταστατικό.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Μία ἀπόκριση.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΒΙΒΛΙΟ-
ΓΡΑΦΙΑ—Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,

Νιώσαμε πια πώς δίχως ειλικρίνεια δε θα μπο-
ρέσουμε να καταφέρουμε τίποτε καλὸ καὶ ἀντικίνο.
Καὶ εἶδαμε πὼς δὲ γίνεται μεγαλύτερη ἀνελικρί-
νεια ἀπὸ τὸ νὰ περιφρονοῦμε τὴ γλώσσα τῆς μάννας
μας.
Εἶδαμε πὼς εἶναι ντροπὴ νὰ κρυβόμαστε καὶ νὰ
ντροπεύουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀντὶς νὰ περηφανευό-
μαστε.
Καὶ ἐὰν τὸς μὰς εἶναι ἡ ζωτικὴ μας γλώσσα.
Γι' αὐτὸ μαζευτήκαμε καὶ ἀποφασίσαμε νὰ μὴν τὸ
παραδεχόμαστε θεωρητικὰ μόνον, ἀλλὰ νὰ τὸ κάνουμε
καὶ πράξη.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

1.—Συσταίνεται Φοιτητικὴ Συντροφία μὲ
ἔδρα τὴν Ἀθήνα καὶ μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ τὴν
καθιέρωση τῆς ζωντανῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας
σὲ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ γραφοῦ μας λόγου.
2.—Ἡ Συντροφία διοργανώνει ὁμιλίες γιὰ
τὸ σκοπὸ τῆς, ξετάζει κάθε ζήτημα σχετικὸ μ'
αὐτόν, μοιράζει καὶ τυπώνει κάθε εἶδος βιβλία
καὶ σὲ περιοδικὸ ὁρισμένο δείχνει τὸ δρόμο τῆς.
3.—Συντρόφοι ταχτικοὶ γίνονται μόνον ἅνα
φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ Διδασκαλείου
καὶ τοῦ Πολυτεχνείου, ποὺ προτείνονται ἀπὸ
ἕνανε καὶ τοὺς παραδέχεται ἡ ἐπιτροπὴ. Όσοι
ὅμως ἀπ' αὐτοὺς παίρνουν τὸ δίπλωμά τους γί-
νονται συμβουλευτικοὶ συντρόφοι μὲ τὰ ἴδια
χρέη καὶ δικαιώματα, ἐξὸν ἀπὸ τὸ δικαίωμα νὰ
ἐκλέγουν καὶ νὰ ἐκλέγονται.
4.—Οἱ συντρόφοι εἴτε στὶς Ἐπαρχίες βρι-
σκονται εἴτε στὸ Ἐξωτερικὸ ἔχουν τὰ ἴδια
χρέη καὶ δικαιώματα.

5.—Τὴ Συντροφία διευθύνει καὶ κανονίζει
κάθε ὑπόθεσὶς τῆς Ἐπιτροπῇ ἀπὸ τρεῖς ποὺ μιὰ
φορὰ τὸ χρόνο—τὸ Νοέμβριον—σὲ γενικὴ συνέ-
λευση τὴν ἐκλέγουν τουλάχιστο οἱ μισοὶ Συν-
τρόφοι ἀπ' ὅσους βρίσκονται στὴν Ἀθήνα.
Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἐκλέγονται καὶ τρεῖς ἄλλοι
ἀναπληρωματικοὶ ποὺ θ' ἀντικατασταίνουν ὅσους
ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν θὰ τύχαινε ν' ἀπουσιάσουν
ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Στὸ τέλος τῆς χρονίας ἡ
Ἐπιτροπὴ καταθέτοντας τὸ ἀξιωματὶ τῆς δίνει
λόγο σὲ γενικὴ συνέλευση γιὰ κάθε τῆς πράξη.
6.—Οἱ Συντρόφοι πλερώνουν μιὰ δραχμὴν
τὸ μῆνα.

7.—Ἡ Συντροφία ἔχει σφραγίδα μὲ τὸ-
νομα: Φοιτητικὴ Συντροφία—Ἀθήνα—1910.

8.—Τὸ Καταστατικὸ τοῦτο μπορεῖ, ἐξὸν
ἀπὸ τὸ πρῶτο ἄρθρο, νὰλλαγτῇ ἂν τὸ προτεί-
νουν τὰ τρία τέταρτα, τὸ λιγώτερον, ἀπὸ ὅλους
τοὺς Συντρόφους.

Ἀθήνα, 17 τοῦ Φεβρουαρίου 1910.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ φοιτητὴς Νομικῆς
ΜΑΝΟΣ ΒΑΤΑΛΑΣ φοιτητὴς Φιλολογίας
ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ φοιτητὴς Φιλολογίας

Οἱ Ἀναπληρωματικοὶ

ΚΩΣΤΗΣ Α. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ φοιτητὴς Γιατρικῆς
ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΩΤΑΣ φοιτητὴς Φιλολογίας
ΤΙΜΟΣ Η. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ φοιτητὴς Γιατρικῆς

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I

Όλα τὸν ὀνειρεύονταν πολλὸν καιρὸ τὸν ἥλιο,
χωράφια, δέντρα καὶ βουνά, καιρὸ σολοῖστὰ
καὶ ἕνα πρῶτ' ὃς γέλασε ψηλὰ στὸ κορφοβοῦνι
ὅλα σάμπως τὰ ἐμάγεψε ξυπνήσανε ξανθά.

II

Ἀπ' τὰ νερά, ποὺ ἀσήμωσαν, ἐβγήκε τὸ τραγοῦδι
καὶ οἱ μυγδαλιές οἱ λυγρὲς τὸ ἐπήρανε σιγὰ
καὶ ἕνα δέντρο παράμερο ποὺ ἐμάθησε ὁ Γεννάρης
τὸ σιγαλοῦν περὶ λυπο πεσμένο στὴ λιθιά.

III

Τὸ παλιμάρι ἀποβραδὶς περνοῦσαν σκουτωμένο
ἀπὸ τοῦ λόγγου τὸ στρατὶ καὶ οἱ ἡσυχὲς ἐρμῆς
καὶ οἱ βράχοι ἀκουρμαίνονταν τὸ πᾶλλον τὰ φράζα
τὸ μυρολόι τ' ἄγραφο μαζὶ καὶ οἱ κοντουσιές.

ΜΕΜΑΣ ΔΑΝΑΛΗΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

Θ'

ΛΙΓΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Σηκώθηκε ὁ πάτερ Ἅγιος, ποὺ νάγιάσῃ τὸ στόμα
του. Πάει, φαίνεται, νὰ χτυπήσῃ τὸ σήμαντρο τοῦ
Σπερνοῦ. Ἄς ξεκινήσουμε παρακάτω, μ' ἕναν κρυφὸ
στεναγμὸ ποὺ δὲν ἔχουμε καὶ ἄλλους τέτοιους τρελ-
λοὺς παπάδες.

Παρατήρησε ἕνα πράμα ποὺ κανένας ἐδῶ δὲν
κοιμάται. Όλοι σαλεύουν ἐδῶ. Ἀπὸ τὴ μιὰ πε-
τιέται κοπέλλι μὲ τὴ μασιά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ξεκαρ-
δίζεται γέρος μὲ τοῦ πλαγινῶ τοῦ τίς νοστιμιές. Πα-
ρακεῖθε παῖζει τὰ δάχτυλά του σὲ τραπέζι καὶ ἕνας
συλλογισμένος. Μέσα στὸ διπλὰν τὸ μαγαζὶ ἀνεβο-
κατεβάζει ἄλλος τὴν πήχη σὰν τυλιγάδι, καὶ με-
τράει τὸ χάσε. Ἀντίκρυ στὸ ψωμάδικο, μπαινοβγαί-
νει τὸ φυτάρι μὲ τὰ ψωμιά. Παρέκει ζυγιάζει ὁ
μπακάλης τίς παινεμένους σαρκέδες του. Ποὺ τὸ χου-
ζούρι καὶ τὸ ραχάτι τῆς ἀπάνω τῆς Ἀγορᾶς! Ἐκεῖ
ὑπὸς καὶ χώνεψη, ἐδῶ δουλειὰ καὶ γλέντι. Ἀχ,
καὶ τί γλέντι! Ρίξε μιὰ ματιὰ σ' ἐκεῖνην τὴν τα-
βέρνα, νὰ καταλάβῃς!

Ἄν τύχαινε νὰ σ' ἀνταμώσω στὰ ξένα τὰ πα-
λιὰ τὰ χρόνια, καὶ μὲ ρωτοῦσες τί λογῆς γλεντί-
ζουμε στὸν τόπο μας, θὰ σοῦ παραστάιναι τὰ ξεφαν-
τώματα τοῦ χωριοῦ μὲ τόση λαχτάρα καὶ δίψα, ποὺ
θάλεγες:—«Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἡ ζωὴ». Τέτοια
εἶναι τὰ μαῦρα τὰ ξένα! Ὡς καὶ τὰ ψεγάδια τοῦ
τόπου σου σὲ κάμνουν καὶ τὰγαπᾶς καὶ τὰ ζωγρα-
φίσεις μὲ μύριες λαμπρὲς θωριές. Τώρα ὅμως ποὺ
τὰ βλέπουμε καὶ τὰκοῦμε, τί χρώματα νὰ τοὺς δώ-
σουμε! Τί νὰ τῆς ψάσουμε τῆς βρώμικης, τῆς σκο-
τεινῆς, τῆς μουχλιασμένης ταβέρνας, ποὺ κρατᾷ
φυλακισμένους καὶ μασκαρεύει τοὺς ἀξιώτερους δου-
λευτάδες μας! Τί τραγοῦδι νὰ τοῦ ποῦμε τοῦ τα-
βερνάρη ποὺ παρακαλεῖ μὲς στὴν καρδιά του νὰ
μασσήσουνε τὰ ποτήρια του!

Ἀκουγέ τον, τὸ βραχνιασμένο τὸν τραγοῦδιστὴ
τῆς ταβέρνας. Ὁ ἀμανὲς του εἶναι ἀχαμνὸς καὶ ξε-
κρεμασμένος σὰν τὸ βρακί του. Ἀλλὰ δυὸ τρία πο-
τήρια, καὶ θὰ ξεψυχήσῃ καὶ ὁ ἀμανὲς. Θὰ κωλοσυρτῇ
τότε τὸ παλιμάρι στὸ σπῆτι του, θὰ βρῇσῃ ἀντὶς νὰ
καλησπερίσῃ, θὰ ξεράσῃ ἀντὶς νὰ φάῃ, καὶ θὰπο-
κοιμηθῇ ἀντὶς νὰ συλλογιστῇ πὼς τέτοια χέρια ποὺ
τᾶψταίξε ἡ φύση γιὰ νὰ πιάνουν τουφέκι, καὶ ἀλυ-
οίδες νὰ σπάνουν, εἶναι κρῖμα, μεγάλο κρῖμα νὰ
δουλεύουν ὀλημερίς γιὰ κομμάτι μαῦρο ψωμί καὶ
γιὰ μερικὰ ποτήρια φαρμάκι.

Μὴ μοῦ λὲς πὼς τὰ μεγαλώνω. Ἀχ, δὲν τὰ με-
γαλώνω ὅσο τοὺς πρέπει καὶ τοὺς ταιριάζει. Καὶ δὲν
εἶναι οἱ μεροδουλευτάδες μανάχα, εἶναι καὶ οἱ πρα-
ματευτάδες, καὶ οἱ ἀρχόντοι, καὶ οἱ προεστοί. Μόλις

* Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀριθ. 353.